

[Lissa Mathiasen]

Men det er en del af en aftale, og selvfølgelig står vi ved den, samt den udformning lovforslaget nu har.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil sige ligesom fru Lissa Mathiasen, at det var en glæde midt i al sorgen over dette lidt morsomme forslag, at man i hvert fald fik skabt en lille bitte smule klarhed for en del af dem, det går ud over.

Vi kan så konstatere, at vi med vedtagelsen af dette ændringsforslag, som Fremskridtspartiet støtter, fik skabt klaring, når det drejer sig om andelsboligtagerne, men den samme klaring rent teknisk med hensyn til, hvordan disse elementer skulle indregnes, kunne man altså ikke blive enige om, når det gjaldt lejerne. Det er kun et lille kuriosum, men det må vi jo finde os i. Det er sådan, det parlamentariske flertal handler her i huset. Der er nogle mennesker, som er mere lige for loven, og nogle, der har større lobbyinteresser end andre. Andelsboligforeningerne slog altså igennem, hvorimod en bedre opgørelse for lejerne ikke slog igennem.

Vi stemmer som sagt for ændringsforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslagene nr. 1-2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Kirsten Jacobsen (FP):

Så hører positiviteten altså også op. Dette forslag bliver af den ene side af salen pakket ind i flot gavepapir med den påskrift, at vi skal have et nyt huslejebegreb. Den anden side af salen er i hvert fald udadtil mindre begejstret for forslaget, men accepterer allievel dets gennemførelse som led i et større forlig.

Når man ser på forslaget, kan man konstatere, at det drejer sig om at reducere boligydelsen. Hvis man virkelig havde ønsket et nyt huslejebegreb, havde man lavet et nyt huslejebegreb, som omfattede alle de elementer, der ik-

ke skulle kunne give anledning til boligstøtte: varme, vand og mange andre forbrugsbetingede udgifter, og så havde man i en politisk aftale bestemt, hvilken indvirkning pr. år dette kunne få på de enkelte boligstøttemodtagere. Dermed havde man haft et rigtigt forslag, der automatisk af sig selv i den sidste ende ville have indført det, man ønskede, nemlig et andet huslejebegreb.

Nu tager man det stykkevis og delt, og så skal man altså hver gang fabrikere et nyt forslag med de tekniske mangler, vi alle har set dette er forbundet med, og så skal man have nye politiske diskussioner om, hvordan det skal udmøntes. I mange år fremover bliver det et gentaget tema ved hvert års finanslovdebate, hvad man skal tage næste gang. Når man gør sådan noget, bør man gøre det rigtigt fra begyndelsen, og så kan man politisk bestemme, hvilken økonomisk virkning det skal have for den enkelte.

Det er den tekniske begrundelse for, at Fremskridtspartiet stemmer imod, men den kunne vi nok have overvundet. Den reelle begrundelse er imidlertid, at finanslovspartierne allerede i år har reduceret boligydelsen ved hjælp af forslaget om arealgrænser med op til 2.000 kr. pr. person. Det synes vi er vel rigeligt for et år; der er masser af mennesker, som vil blive meget dårligt stillet, hvis de skal have dette her ovenpå.

Den sidste årsag til, at vi stemmer imod, er, at man i dette forslag bestemmer, at alle, der modtager boligydelse, selv skal betale for forsyning af tv-programmer. Det kan måske nok være rimeligt, men når vi senere på dagen skal stemme om socialministerens forslag, der betyder det samme blot for kontanthjælpsmodtagere, vil man finde ud af, at kontanthjælpsmodtagerne ifølge det forslag altså ikke skal betale for en sådan programforsyning, hvis de er tvunget til at være med i ordningen.

Jamen man ved jo udmærket godt, hvordan en sådan ordning indføres. Det sker ved, at et beboerflertal vedtager, at man skal have den, og hvordan man skal have den, og jeg har stillet spørgsmål om, hvad der ville ske i den situation, at en hel ejendoms lejere var kontanthjælpsmodtagere og de bestemte sig til at ville have en sådan programforsyning. Så var de jo tvunget til det, men det var dem selv, der havde bestemt, at de var tvunget til det, og så ville de